

Kupcsik Lidi

A ragyogás

A csodáknak erős önismereti jellegük van.
Figyelni kell, inkább *túl*figyelni.
Olyan alakot kell formálni magadból, hogy nyugodt maradhass,
és ragyogj.
*(Mint mikor ősszel változnak a fények,
egyszer besötétedik, beszürkül, aztán hirtelen verőfény:
ezüstbarna, ezüstsárga, ezüstzöld — sötét.)*
Ha van a *másik* — a harmadikról nem is beszélve —, fel kell ismerni
a távolságot, ami köztetek van. Aztán fel kell ismerni közelségként is.
A kiszolgáltatottságot örömmel megélni, hogy a másikat büszkévé tedd vele.
Őt jelölted arra, hogy kiszolgálja a kényedet, megválasztottad,
hogy tőle ragyogj.
*(Sötétre ázott aszfalt vizein, ha foltokban kisüt,
akkor is fekete felhők tükröződnek.)*
Kincseket kell szétszórni mondatokban, hogy elégedettséget teremtsenek.
Összehasonlítani magunkat másokkal esténként, felsorolni a sokkal hiányosabb életeket.
Megalkotni a boldog jövő illúzióját, kigyúrni magadból
— ismétlem: látszólag — a kötni akarást,
ami tulajdonképp szükség, csoda és túlfigyelem.
*(Kábelekre és faágakra ragyogó gyöngysorok ülnek,
bennük megfordul és összemegy a világ.)*

Hajnali
hasadás

Cervantes, a szélmalom felől látom az eget készülődni
a sárgák és kékek elmeagyógy skálájára,
először csak a kontraszt, majd lassan a fák színei, és a szemközti ház.
Rendesen rágyújtánék, de árt a babának.
Megalégszem a leheletemmel, képzelődök,
a csurig nyomott hamutáliból szívogatom az ázott csikkszagot.
Figyelem az egy-két kósza kutyasétáltatót,
összébb húzom a köntöst, és gondolkodok,
kutya híján hová indulhatnék.
Ahogy régen a belvárosi este,
úgy most az eldugott hajnalok jelentik a biztonságot.
Senki fiával nem futhatok össze,
hisz nem a reggelből valók ismerőseim.
Ha nincs az utcán senki, akkor vagyok nyugodt.
A levegő éles és csípős, végre ösztönösen dugom zsebre a kezem.
Halad a reggel, egyre tolja maga előtt az ezüstöt,
megcsörrennek az ébresztőórák, és lassan vége a Legjobbnek.

Mondogatni kell magadnak, hogy ne bújj el mások elől, légy büszke,
ne fogd hidegre, melegre, hogy nem látod csodának a csodát.
Készülni kell a ragyogásra.
Vásárolj, tarts kapcsolatot másokkal, keresd meg őket, és kérdezz rá,
hogy vannak. Engedd, hogy megnézzék a hasad,
hagyd, hogy ők mondják meg, hogy már mekkora — mintha te nem tudnád
(hogy ez csak nekik érdekes), és hidd, hogy irigyelhetnek érte.
(A levegő zavarba ejtő tisztasága távoli részleteket rajzol.)
Talán a kint összerántja a bentet, és beáll a *harmónia*.
A csoda felismerése, akarása, és maga a *csoda ragyogása*.
Energetikailag eredővé válhatsz, csak túl kell látni azon, amin.
Erősen érezni kell a hátteret, a talajt, a keretet és a felfüggesztést.
Csak otthonosan, lógni, képnék lenni, amit mások szívvel néznek.
(A földön haldokló vagy elpusztult méhek.)
Nem szabad ártani, és az ártókat kerülni kell.
A terhes biztos tudásával hiba nélkül lehet navigálni a kell és a nem kell között.
Nyugtalanságot a változás adhat, amit mások a bíráló elutasítás
árnyékának látnak a szemed alatt — tévesen.
Minden összeáll, ha magad maradsz,
megszűnik az inak feszülése, kikapcsolhatod a zenét,
figyelheted az *idő* új természetét és várhatod
— úgy, hogy senki se lássa, mikor megjön — a ragyogást.

A köddel felszáll a bura, amit úgy szoktam meg,
mint gyerekkoromban vizet a strandon:
a jéghideg megsemmisülés-érzés után eufórikus könnyedség.
És többet ki sem lehetett szedni onnan, kék száj ide vagy oda.
Vannak hosszú periódusok, mikor estig olyan, mintha reggel lenne.
Az ősz mindent visz, alvók REM-fázisa alatt siklok,
siklanék minden dolgom után, fogyhatatlan energiával,
ha sosem jönne el a nyolc óra.
Letisztult, éles, valódi színei és formái a városnak
elzajosodnak, ami a helyén ült, most bemozdul,
minden látkép elmosódik, hallok riasztót, telefonokat,
és amit eddig nem kellett: kerülgetek egy rakás embert.
Irány haza: meglogisztikázom a legeldugottabb
utat, hátha a berkek alatt még ott van az én közezem,
van egy kis csend, egy kis levegő, egy kis reggel,
amiben magam lehetek.